

Sárospataki
Ifjusági Közlöny

Főszerkesztő:
Martin Miklós

Társzerkesztők:
Molnár Pál
Stephán László

Békés László
Nagy István

Felelős szerkesztő:
Tóth Ferenc

TARTALOM:

M. P.: Makkai—Mécs. — M. M.: Főtiszteletű Farkas István püspöki beiktatása. — Nagy István: Fekete álom. (Vers.) — Hegedüs Imre: Egymásra találás. — Tóth Ferenc: Tavasz, azt mondják: remény. (Vers.) — Stéphan László: Tavaszi várások — Martin Miklós: A Tükör előtt. — Majoros J.: Zsúrban az Úr. — Martin Miklós: Könyvismertetés. — —: Amit most mondunk el... — Pósa Péter: Az „Álombogárkáról“, — mely minden este a Palika szemére száll. — Pósa Péter: Édesanyám. (Vers.). — —: Üzenem Én, olvassa Ön. — Hírek.

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés:

Egész évre 3.— pengő
Félévre ... 1.50 pengő

XLVII. évfolyam.

Április hó.

1932

KONCZ FERENC, SÁROSPATAK

LORANTFY U. 8. CIPŐÜZEM ÉS CIPŐKERESKEDÉS SAJÁT HÁZ!!

Külön mértékostály!!

! A diákság évek óta felkarolt cipéze !

Megrendelésre készít elsőrendű férfi-, női- és gyermek-, egyszerű és divatcipőket, orthopédcipőket, cserkész- és mindennemű sportcipőket vízhatlan minőségben, **szolid árak** mellett. **Javítások** gyorsan és gondosan eszközöltetnek!

Állandó raktár férfi-, fiú- és gyermekcipőkben, papucs- és házicipőkben, cipőápoló és vízhatlan szerekekben; minden létező színben legjobban minőségű **cipőkrém**, **lack-olaj**, **cipőfestékek**; vadász- és sicipőkhöz **cethal-cipőzsinór**; alacsony termetűeknek **belső sarokemelő**; elsőrendű **cipőzsinór**; fájóslábúaknak **luďtálp-betét** és mindennemű talpbetét-kiülönlegességek!

Vidéki megrendelések azonnal eszközöltetnek!

Czeisler Izidor divatáruháza Sárospatak

(a Kossuth Lajos-utcán)

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermek-harisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők, katonai cikkek, csipkék, rövid-, és kötöttáruk, illatszerek, pipere, férfi- és női fehérneműk.

MOLNÁR JÓZSEF

ÚRI ÉS NŐI

FODRÁSZ SÁROSPATAK

(Rákóczi utcán, a ref. egyház épületében.)

Pontos kiszolgálás

Diákság részére kedvezményes árak.

Főtiszteletű Farkas István püspöki beiktatása.

Nagy napja volt egyházkerületünknek április 14-e. E napon iktatták be főtiszteletű Farkas István elválasztott püspököt. Az egyetemes református egyház érdeklődése középpontja volt Miskolc e napon. Kilenc órakor kezdődött az ünnepély. A 7. dics. 1. versének eléneklése után a XC. zs. felséges dallama zendült fel a gyülekezet ajkán, majd Cziáky Endre püspökhelyettes, abauji esperes jelent meg a szószéken és olvasott a Bibliából, az I. Kor. 12. részből. Buzgó imádsága után a miskolci Daláregylet a CXXXVIII. zsoltárt énekelte Várady Aladár vezényleésével. Ekkor a gyülekezet egyházkerületi közgyűléssé alakult. A gyűlést Dókus Ernő főgondnok nyitotta meg. Dombay László egyh. ker. világi főjegyző jelentette be, hogy az új püspök Farkas István, akit Zsóry György gondnok vezetésével küldöttség hozott a templomba. A választás eredményét az új püspök előtt Dókus Ernő hirdette ki, mire Farkas István kijelentette, hogy elfogadja a püspöki tiszteletet. Baltazár Dezső dr. tiszántúli püspök imádkozott és mondott püspökszentelő beszédet a János 3:30. alapján. Farkas István ezután letette a hivatalos esküt, térdre borult és az egyházkerület esperesei és idősebb lelkészei egyenként járultak eléje és egy-egy bibliai idézettel áldották meg. A 63. dicséret eléneklése után Dókus Ernő mondott beiktató beszédet és iktatta be Farkas Istvánt, átnyújtotta neki az egyházkerület pecsétjét és felkérte az elnöki szék elfoglalására. A Miskolci Ref. Vegyeskar énekelt vitéz Littkey György karnagy vezényletével. Mire az ének hangjai elhaltak már ott állt a szószéken Farkas István, hogy hirdesse az ígét. Textusa az Ap. csel. 10:34—42 volt. A csak nem egyórás beszéd lényege az apostol várás volt. Széles körben mozgott és kifejezésre juttatta az új püspök izzó nemzet és vallás-szeretetét. Az ima is magasra emelte a lelkeket. Áldás után a gyülekezet a Himnuszt énekelte. Istentisztelet után a miskolci gyülekezeti teremben kezdődtek az üdvözlések, majd a küldöttség fogadások. Több mint negyven küldöttség kereste fel az új püspököt. A sárospataki főiskola küldöttségét farkasfalvi Farkas Géza főiskolai világi gondnok és Elekes Imre közigazgató vezették. A küldöttség tagjai voltak: dr. Marton János, dr. Mátyás Ernő, dr. Trócsányi József, dr. Vasady Béla theol. akadémiai, Bódy Dénes és Novák Sándor gimn. tanárok. Martin Miklós főisk. szénior. Berta István, Medgyasszay Pál, Nagy Árpád Szilva Sándor, Szomolnok Lajos, Técsy Béla, Veress Lajos, Fodor Lajos, Szobonya Sándor és Koncz Sándor theológusok, kik a másnapi egyh. kerületi közgyűlést is végighallgatták. Az áldásos nap emléke sokáig él lelkünkben.

M. M.

A boldogság megszerzéséhez szorgalom és türelem, megtartásához pedig mérséklet és óvatosság kell.

Hebbel.

Fekete álom.

Ahogy ültem itt a lámpa
 fénykörében tegnap este,
 — késő volt már, késő este,
 az egész világ aludt és
 álmodott tán rémeset,
 hogy itt ez meg ez esett
 és az ki álmodik maga
 a tettesnek vad cinkosa ;
 avagy talán szép tetteket
 termelt a kósza álom —
 — de minden minden egyremegy
 ezen a rút világon —
 én is, amint a lámpafény
 szelid körét rám szórta,
 elálmodozva ültem itt
 és ime a fehér fény
 fekete lett miként a holló
 feketén fénylő tolla —
 fekete fény s fekete én
 a fényre szomjas lelkű
 s fekete volt: fekete folt
 ez a nagy bál világ
 és én a nagy-nagy éjszakán
 táncoltam, jártam kószán,
 üzött, kavart a nagy zavar —
 pedig csak itten üllem,
 amint ma éppúgy tegnap is
 a lámpa fénykörében
 és álmodtam és álmodom
 és furcsa ez az álom:
 fekete fény, fekete vágó,
 fekete vad világom.

Nagy István

Egymásra találás.

Damak!... Édes, egyetlen szülőfalum! Édes, szép emlékek!
 Ha felidézlek benneteket, a szivem annyira elfogul, hogy könny szökik szemembe. Ennek az emlékemnek főalakja Tóth István. Falunkban talán a legokosabb ember. Magas, vállas, piros arcú ember.

Vasárnap délután, templom után volt az idő. Délután én prédikáltam egy sokáig emlékezetes prédikációt. A falum hibáit ostoroztam benne. Lehuztam a presbitériumot is, amelynek tagjai délelőtt nem voltak templomban. Egyetlen egy sem volt. Tóth István is presbiter, meg keresztapám is az.

Egyik rokonommal kimentem a pincébe. Én egy pillanatra ott hagytam őt, hogy megnézzem, nincs e itt keresztapám is a pincében. Az ő pincéje ugyanis majdnem szomszédos volt a rokonom pincéjével. Lementem, gondoltam, hátha ott találok, legalább megkérdezem, nem neheztel e rám a megleckéztetésért. De a pinceajtaját zárva találtam. Egy pillanatig vártam a pinceajtóban, amikor hallom, hogy döng a föld a pinceház mellett. Tóth István jött.

— Nincs itt még Nagy koma? — kérdi tőlem. (A keresztapámat Nagy Antalnak hívják)

— Amint látja, Pesta bácsi; nincs.

Hatalmas kérges tenyerével kezét szorít velem.

— De örülök, hogy megtalállak itt, Imre; gyere le az én pincémbe. Már régen szerettem volna veled meginni egy pohár bort.

— Majd talán később; most itt a szomszédba vagyok János bátyámmal; mit szólna, ha itt hagynám?

— No, akkor csak egy félórácskára gyere le.

— De mit mond János bátyám?

Tudtam nagyon jól, hogy az egy pohár borból lesz tiz, az egy félórából meg husz. Huzódoztam egy kicsit, de máskülönben már én is szerettem volna egy pár órát vele elmulatni. A botom, meg a dohányom ott maradt a János bátyám pincéjében, tehát azért még visszamentem s elköszöntem János bátyámtól. Míg megjártam, Tóth István megvárta a keresztapám pincéje előtt. Aztán indultunk lefelé ketten a Pesta bácsi pincéje felé. Már kezdett egy kicsikét hűvös lenni, hideg szellő fujdogált a tavaszi vörös alkonyatban.

Tóth István kivette zsebéből a kulcsot, kinyitotta a pince ajtót s bementünk. Leültetett egy székre a pinceházban, ugyanis csak télen kellemes a pincelyuk, ilyenkor melegebb van fent. Egy darab sajttal kedveskedett, a felét elfogadtam, elfogyasztottam. Közben Pesta bácsi lement a lópóval a lyukba s színig hozta a majd három literes tőklopót borral. Gondoltam magamban: Sok lesz ez, Pesta bácsi! — A bort két üvegbe öntötte bele, aztán poharakba töltött; kocintotunk, ittunk.

Jelentéktelen dolgokat beszélgettünk. Amint így beszélgettünk, egyszer csak két ember áll meg a pinceajtóban. Már sötétes volt egy kicsit, megismertem őket. Az egyik szőke, magyar bajuszos paraszt, Veres János, a másik az ő sógora, az én rokon bátyám, Hegedűs Józsi bátyám.

Pesta bácsi beinvitálja őket; bejönnek, kezét fognak velem, majd Pesta bácsi leülteti őket, megkínálja borral.

Ivás után Józsi bátyám veszi át a szót, a vezető szerepet. Mind járt a délutáni prédikációmról beszél. Majd ezt letárgyalva, belefog kedvenc beszélgetési témájába, a háboru elbeszélésébe. 18 éves korától katonáskodott, a kisezüstje is megvan. Beszédjében ott sikolt a bús magyar végzett ellen való rugódozás. A királyért és Hazáért harcoltak s mikor már a királyért nem kellett küzdeni, haza küldték őket, a Hazáért nem harcolhattak. Szinte megjeleníti azt a küzdelmes életet. Párbeszédes formában annyira drámaivá teszi, hogy egyes ese-

mények előttünk játszódnak le. Dörögnek az ágyuk, ropognak a pus-
kák, eltűnnek a tiszturak a felszínről, káromkodnak a bakák magya-
rúl, horvátul az ő elbeszélésében. Áhítatosan hallgatom a bátyám
beszédét, keserve átnyílallik a szívemen. Isonzó, Doberdó, Piave!

Közben iszunk, cigarettára gyujtunk. Tóth István meg Veres
János a saját tapasztalataikkal bővítik ki Józsi bátyám bőbeszédű
meséjét. De azért csak ő marad a felperes, ő a beszélgetés közép-
pontja. Az órák igen telnek. Veres János bácsi nyugtalan, minden-
áron az „asszony mellett“ akar lenni. Úgy tizenegy óra felé ott is
hagy bennünket. Mi hárman maradunk. Nekem talán most esik leg-
jobban a bor. Kezdenek csillogni a szemek, gyűlik a mámor, telik a
kedv pohár, míg egyszer csak kicsordul:

*Nincsen pénzem, se dohányom,
Vedd meg, pajtás, a dolmányom...*

Szétömlik a nóta, a jókedv itala szétloccsan s a dal más és más
nótát húz ki.

Jajgat a kín, a keserűség, a fájdalom; tombol az öröm, gördül-
hömpölyög az élet, a gúzsba nyomorított magyar élet, az átkozott
paraszt élet.

Kimegyünk a pince elé. Ott áll előttem két fa, nézek tovább,
lent a völgyben aluszik a falu, az örökké alvó falu. Sehhol semmi
láng. Csak itt égett mellettem két parasztban egy egy szikra es ben-
nem egy fellobbanó fáklya.

Dolgnak végeztével ismét bementünk. Józsi bátyám már nem
akart visszajönni. Sokáig hívatta magát, de végül mégsem jött be.
Ketten maradtunk: Pesta bácsi, meg én.

Olyan elfogulatlanul álltunk szemben egymással, mint két titok
tartó, kiket az ő szent, háromszor szent titkuk fűz össze láthatatlan
szálakkal. S a lánc, mely gondolatban összekötött bennünket, ellen-
állhatatlan vonzással húzott egymás felé. Négy szem csudálkozva
összemeredt. Megdöbbenve ismert mind a két szempár magára a
másik szempár tükrében. Kinyílt két szív legtitkosabb ajtaja s valami
misztikus egymásra találásban egyesült forró gerjedelemmel a két
hússzív. Egymás gondolatait kutattuk s a keresést egyetlen szemrán-
dulás nélkül álltuk.

Egy volt a gondolatunk, megigéztük egymást.

Tóth István kezdte a beszédet

— Hát, lecseptüztél bennünket a prédikációdban.

— Megérdemlették Pesta bácsiék.

— Igaz, régen vótam templomban, soká is fogok.

— Én ismerem az egészet. Egyik félnek sincs igaza.

— Ugy van.

— Így nem is lesz rend a damaki templomban.

— Igaz; de ha szabadszék használat lenne, én hiszem, meg
tudom, hogy újra helyreállana a jó viszony az emberek közt.

— Szóval szabadszék használat? — kérdem én.

— Az.

— Hát akkor egyet akarunk, Pesta bácsikám, — a szemünk
összevillant.

És megdöbbenve vettem észre, hogy ő ebben a pillanatban teljesen én.

Én cigarettát csavartam, ő pipára gyújtott. Koccintottunk.

— Fiam! — kezdte újra Pesta bácsi. De valahogy megremegett a hangja. Még így sose mondta: fiam. Még mindig Imre voltam neki. Mennyi sok minden benne volt ebben a szóban: fiam! Ott volt a sors-közösség.

Még egyszer előlről kezdte s szinte sóhajtván ismételte:

— Fiam! Imre fiam! Jaj, de keserves élet a megnemértett élet. Egy egész faluval szemben állni két embernek, nekem, meg kereszt-apádnak. Te megérted ezt, fiam!

A végén szentimentálisan megreszketett.

Bennem a második döbbenet ment végbe. Láttam magamat úszni az ár ellen. Belemélyesztettem két gyenge szememet lobogó paraszti szemébe s csudálkozással vettem észre: ott vagytok!

Én is hányszor éreztem, hogy sok ember, igen sok ember között is egyedül vagytok. S most szinte hallani véltem a hangot, ami egyszer már végig harsogott lelkem üvegfalu termén, s az üvegfalnak csengve, százszerosan megerősödve verték vissza ezt a két szót: Egyedül vagytok!

Újra cigarettát csavartam. Koccintottunk.

— Fiam, tudod-e mit irt Baglyasy az Igazságban?

— Hogyne tudnám, Pesta bácsikám; olvastam. A csendőr-szuronyra gondol, meg a karikára?

— Arra, arra.

Elgondolkoztunk. Igen. Mi kell a parasztnak? Csendőr-szurony, meg karika az orrába.

Jaj! Szerencsétlen paraszt népem!

— A kell nekik, illetve nekünk, fiam!

Elgondolkozott, keze ökölbe szorult. Lassan, fogai közt morzsolgatta:

— Mert buták vagyunk, széthúznak . . .

— Három liter borért eladja magát, — így én.

— Aztán szitkozódik, átkozódik, gyűlölködik.

— Hej, Pesta bátyám, vagy Pesta bácsi . . . — igazitom ki.

— Csak mondd úgy, fiam: Pesta bátyám, hisz mink még ha rokonok vagyunk, akkor is testvérek vagyunk.

— Bizony, Pesta bátyám, (olyan jól esett így mondani), ha én itthon maradok, két-három év múlva én is eladtam volna három liter borért a szavazatomat, szídtam volna az urakat, mint a többi cimborák.

— Nem úgy van az, fiam. Te nem adtad volna el. Én se adtam el!

— Lehet.

— Rossz ez a nép, fiam.

— De én szeretem. Mert míg lesznek egy faluban tudásszomjas, Istenkereső, becsületes emberek, lesznek Nagy Antalok, Kiss Istvánok, Tóth Istvánok, míg lesznek ilyenek, mindig érdemes lesz a drága, az utálatosan szeretett parasztokért dolgozni, lelkesülni.

— Igazad van, fiam.

— Tudom én, kedves Pesta bátyám, hogy soha gazdag ember nem leszek, talán nyomorogni fogok, mert a nyomorgókhoz küldtettem, ezek a szerencsétlenek meg lehúznak a sárba, rajtam taposnak, tehetetlen dühökben széttépnék; de én megyek bátran közéjük, kötözöm sebes szívüket, ha közben az enyém meghasad is. Isten adott egy mandátumot, egy megbízást, tudom, adott egy kis, eldugott falucskát, hol ellobbanjon égő életem. De ha két ember szívvél hallgat intésemre, már nem sajnálom értük odapazarolni életem. Tudom, haladhatnék, ha talpat nyalnék, ha két rét görbednék, ha a gazdagok pártján volnék, de mivel a koldusok prédikátora vagyok, elnyel a falusi sár, betemet az örök homok, elfed a trágya.

Sok keserűséget váltott ki a bor. Újra folytattam.

— ... elfed a trágya, de van, él bennem egy élő reménység, hogy trágyával fedett életem dúsan kicsirázik, feltámad s duzzadt virágokat hoz majd.

— Küzdj ezért a szerencsétlen népért, fiam! Ne hagyd el soha!

— Hiszen nem is hagyom én el, de olyan jó egy pillanatra megnyitni. Ember vagyok. Felébred bennem a magasba-vágyás démona, fáj a fetrengés, mikor többre méltónak tartom magamat.

— Csak légy emellett a szegény nép mellett, mert azért nem olyan rossz nép ez. Ha pap leszel, szeresd, mert igen rá van szorulva a szeretetedre Nagy szived van neked, fiam.

— Tudok végtelenül szeretni, sajnálni tán még jobban. A sajnálatom sokszor fölülmulja szeretetemet.

— Hát aztán nem szeretnél Damakon pap lenni? — veti hirtelen a kérdést.

— Még ezen igazán nem is gondolkoztam. De senki sem préféta a maga hazájában, vagy helyesebben, egy próféta sem kedves a maga hazájában.

— Abban igazad van. De nem is gondolod, mennyire szeretnek téged nálunk.

— Még a délutáni prédikáció után is?

— Talán még jobban mint azelőtt; meglátták benned a gerincet.

— De azért én nem leszek damaki pap.

— Ha akarnál, lehetnél.

— Isten kirendelt nekem is egy kis falucskát, oda fogok menni. ahova Ő küld

— De azért nem feledsz el bennünket?

— Soha!

— Emberem vagy, fiam; add a kezed!

Egy erős kézszorítás. Szinte reszketett a két kéz a belső felindultságtól. Belemélyedti, belefurakodott a két szempár egymásba, megint csak csodálkozva végtelenül elcsodálkozva ismert mind a kettő önmagára.

Megittuk az utolsó pohár bort.

Indultunk hazafelé.

Az ég szép csillagos. Hűvös hajnali szél. A zár csikordult. Elindultunk. A két egymásra talált paraszt. Elértük a faluvégét. Ott

megálltunk. Összesimult a vékony, sovány. csontos kéz, meg a vastag, hatalmas, kérges tenyér.

Egymásba szorult a két húsdarab.

A szívünk volt benne.

— Nem felejtjük egymást el?

— Nem, kedves Pesta bátyám!

Hegedüs Imre II. é. th.

Tavaszz, azt mondják: remény.

Zöldül a part, azt mondják: remény.

*Rügy szem pattan az ágacska hegyén
s az erecske*

nevetve

rohan a völgybe.

Itt-ott ibolya kandikál

kicsit szerényen, kéken, violán.

Beszél a fiú s kacag a lány.

Pacsirta csippen,

száll a magasba,

csattan a szárnya,

kicsit csicsereg

s viszi a vágya.

Lepke röppen,

pettyes bogárka nap után mászik.

Venyigét hajt a szőlős ember.

Sövényt kerít a kertész s nótázik.

Fütyöl a cigány, kosarat kötöz.

Szép menyecske hajlong,

friss lábbal lépdél,

új palántát ragaszt a földhöz.

Eke hasít a gazda kezében

s barnálló barázdák

ős szaga illan.

Fűz-sípba fúj

és szalad a gyermek,

fecske érkezik,

gólya kelepel,

pitypalatty szökdél;

itt van a tavasz

— kiáltják: itt van!

Tavasz, tavasz . . .

azt mondják: remény . . .

Én mégsem remélek

s maradok elhagyott,

szomorú, elaggott,

búsuló legény . . .

Tóth Ferenc

Tavaszi várások.

Minden tavasz új remélés
Álom . . . felébredés . . .

Mindenki vár valamit.

I.

A koldus az utcasarkon kinyújtott kézzel gúnnyög-vacog. Sze-meit le-fel mozgatja, majd botjával toppan ide-oda. Vár. Vár vala-mire. Nézi az előtte elmenő vasárnap délelőtti hangulat embereket és tört hangon nyögi a várás-mondás megszokott szótagjait. Huppan valami. Borostás arca megvonaglik, amint utánna nyult. Pénz. A vá-rás pénze. Hajába belekap a tavaszi szél, amint zsebébe teszi, — majd újra kezdi a várás szavával . . . Még, . . . még . . . Hiszen nincs mása, csak a várása. Ez a kenyere; társa, vigasztalója; — és élet-programmja.

Várni a várást.

II

Az utcán gyermekek játszák a tavaszi hangulat játékait. Gom-boznak, — lapdázna, — veszekednek. Egyszerre, mintegy varázs-títésre abba hagynak mindent, — ők, — az utcagyerekek, — mert megpillantották az ebédről jövőket és elfogja őket a várás láza. Oda rohanna kinyújtott kézzel, — reménykedő szemmel, — egy falat kenyeret lesve, — várva.

Igy élnek ők, — nap-nap mellett várva a falatot. Ez tölti ki egész gyermek korukat. Se iskola, — se szülő, — se barát, semmi, semmi, — csak a kenyér.

Várás . . . az éhes gyomrok várása.

III.

Kis diák szoba, alá fel járó 18 éves mosolyarcu fiuval. Amint belépek, látom — a Tavaszt, — a Mosolyt, — az Életigéretet Tu-dom, hogy egy órát vár, — a hat órát, — mikor felgyul a villany s kimehet a Tavaszba — Tavaszt várni.

Ifjuság várása, — egy tavaszi óra.

IV.

A hivatalban nyitva vannak az ablakok. Komoly emberek róják a sorokat az idővel. Egyszer . . . felvetik fejüket és egy pillanatra el-tűnnek az akták közül. Eltűnnek a Semmibe, — hogy ott kirajzolják maguknak egy kedves kis ház képét, — kertecskét, — boldog csa-ládi nyüzsgést, — akác virágot, — veréb csiripelést . . .

S aztán . . . a szél megzörgeti az ablakot, — a toll megindul újra, . . . és csak egy sóhaj jelzi az életet, — a valót, — a várást.

V.

Dé után van. Egy öreg bácsi ül ujságja mögött és szívja a meg-elégedés szivarát. Várja az álmot, — hogy azután visszatérjen a múltba.

A Tavaszba, — mikor szépen viritottak az ibolyák, — bontotta rügyét a gyümölcsfa, — metszette a rózsátöt, — ketten, — a kis asszony-nyal, — boldog csillogással, — életelőretékintéssel.

A szivar lassan elhamvad, és lilás kékes-fehér szalagja bevonja az öreg ur ősz fejét. — ki várja az ifjú álmod, . . . a visszaemlékezést.

VI.

És én . . . talán — egy — kicsit — várom a boldogságot.

Stéphán László.

A Tükör előtt.

Mint a vízben egyik orca a másikat megmutatja, úgy egyik embernek szive a másikat. Péld. 27 : 19.

Fényes, sima vitzükör az első, föléje hajoló orca a másik kellék, hogy e képet magunk elé képzeljük.

Hányszor kapja rajta magát az ember azon, hogy szeretné megnézni magát a szépen csillámló kút vizében, mikor vízmerítés közben, pillantása véletlenül megakad önmagán. Erdei kirándulásoknál is jólesik egy-egy csendes vízállás vizébe tekinteni, hiszen az nemcsak az eget, meg a fölé hajoló faágakat tükrözi vissza, de az embert is.

Megfigyelhetjük, hogy a vízben csak a legjellegzetesebb vonalak rajzolódnak ki. Nem szinesít, nem adja vissza erősen a bőr egyenetlenségeit. Szinte tökéletesít a víz-kép, úgyhogy alig ismerünk rá eddigi megszokott képünkre. Ez az igazi orcánk, mert ez adja az igazi vonalakat.

Az Irás szerint így mutatja meg egyik embernek szive a másikat.

Egy ember sem tudja teljes tökéletességgel visszaadni az összes vonásokat. Ki így, ki úgy ragadja meg lelki értékeinket. Egyiknek a rossz, másinak meg a jó tulajdonságaink kellene. Amint a zavaros vízben csak csúnya lehet az orca, úgy a szennyes lélekben is csak a rossz orcánkat láthatjuk. Tiszta vitzükörbe azért szeretünk nézni, mert ott tisztábbnak látszunk — és meglehetősen hű is a kép. Mintha csak azt mondaná az Ige, tiszta lélekbe nézzünk és a tiszta lélek ítéletére hallgassunk.

Mélyebb értelme e példának, e hasonlatnak, hogy a szivek egymást mutatják meg. Tükre az a szívnek, hogy milyen szív tetszik neki. „Embert barátjáról lehet megismerni.“ Huzamos barátság és jó barátság, csak egymást megértő emberek között lehet.

Tovább nem is kell következtetni. Akik jóban vannak egymással, egymás arcát hordozzák

A keresztyén embernek kötelessége, hogy legjobb barátja Krisztus legyen. Kötelessége, hogy Krisztus lelkébe nézzen, mint tükörbe vagy másik szívbe, hogy az ő arcát hordozza, hogy az ő ábrázatára változzék. Ha minden keresztyén arra változik — testvérekké lesznek az emberek. De ez még messze van. A munkát magunkon kell kezdeni. Bele kell pillantani az Ige tükrebe, vajjon mit mutat az?

Martin Miklós.

Zsúrban az Úr.

Egyik diákszoba csnndjében tanulja Sándor az I. Thess. levél 4 részének gyakorlati magyarázatát. Gondolatai a megszentelődés fogalmával és gyakorlati alkalmazásával vannak elfoglalva. Erőteltjes kopogtatást hall az ajtón és „Szabad“-ot sem érkezik mondani, szinte ajtóستól ront be Zoli sugárzó arccal.

— Holnap táncolunk komám! Viziéknél házibál féle lesz, most hívott meg bennünket Jolánka. Vele sétáltam s azt mondta, ott lesz Rózsika is, he! Itt tartózkodik most náluk egy barátnője, szóval lesznek ott többen.

Zoli nem tud nyugodtan állani, ide oda sétál gyorsan és áradozik az örömtől

— Fihham, ez már beszéd! Táncolunk! Érted? Ott lesz Ő is... No mért nézel olyan búval-bélelten?

— Nem szívesen megyek.

— Miért? Tán attól félsz, hogy belegabajodsz ott valamelyik kislányba, mi?

— Tánc is lesz s nem szeretek úgy táncolni, amint...

— Na tessék, megint ez a tulhajtott szenteskedés, ezek az elvek. „Mert egyesek izléstelenül táncolnak...” ismerem már ezt a nótádat. Ugyan micsoda izléstelenség van abban, ha a táncoló párok egymáshoz simulnak, hisz vezetni sem lehet a táncosnőt anélkül? Mond inkább azt, hogy nem igen tudsz táncolni.

— Nem mondom, hogy legerősebb oldalam a tánc, nem is szeretném ha az lenne, de...

— Na hagyjuk most az elveket máskorra. Jössz vagy nem?

— Megyek.

Zoli feltette kalapját, fejbólintással ennyit mondott: Na látod, ez a fontos, megyünk. Szervusz. Ezzel becsukta maga mögött az ajtót. Sándor egyedül maradvá arra gondolt, hogy mily rettentően undorító lesz majd számára, ha látja az egymáshoz simuló párokat, a könnyebb fajsúlyú szerelmi vágyódást sugárzó szemek egymásra kacagását. Ha fogja hallani a könnyű vérű társalgást, a hiábavaló üres locsogást. Erősen dobogott a szive, de akaraterejével nyugodtságot erőszakolt... Dehát utóvégre nem a tánc rossz, maguk a táncolók teszik izléstelenné, olykor undorítóvá. Ha a táncolók izlése nemes, akkor táncuk is az lesz és izléses. Elhatározta tehát, hogy szentté igyekszik tenni maga körül a táncot és társalgást egyaránt. Elhatározta, hogy akivel beszélgetni fog, kerülni igyekszik az üres, locsogó, flörtölő, bókokat mondó társalgást s akit táncra kér, azzal a táncot is megszenteli.

*

Másnap este. Kellő szülői védnökség alatt együtt ül a kis társaság: Jolika, náluk tartózkodó barátnője: Júlia, Joli nővére Mancsi öcse Béla vendéglátók, Rózsika, Irénke, Pali, Laci, Sándor, Zoli vendégek. Vigan folyik a társalgás, az állandó zsongásból, melyet a

poharak koccanása még változatosabbá tesz, ki-kicseng egy vidám kacaj. Kisebb körönként megtalálják a közös beszédtemát, Zoli Rózsi-kával beszélget. udvarol erősen. Júliának Sándor a mulattatója. Valami szomorú dologról lehet szó, mert arcuk nagyon komolynak látszik, bár néha egy egy mosoly is megjelenik ajkaik szegletében.

— Mi szokott lenni a napi programja? — kérdi Júlia.

— Csak délutáni programról lehet szó, mert a délelőtt kötött az állandó órák miatt. Gyakran olvasok vagy tanulnivalóimat veszem elő. Estéi órákban a kaszinóba szoktam ellátogatni újságolvasásra nálunk úgy hívják: „művelődni“. A 8 óra utáni idő többnyire bibliakörben, vagy bibliaköri előkészítőn telik el s a napot írásos imádság- és bibliaolvasással zárom.

— Mit olvasott legutóbb?

— A Predikátor könyvét folytatólagosan. És a maga programja?

— Sok aprólékos dolog, kézimunka, kisebb házi dolgok, de leginkább lefoglalnak a leányegyleti ügyek, a vasárnapi iskola, szegény iskolás gyermekek konyhája. A napot a tömb-naptár szerinti bibliaolvasással végzem.

Sándor előtt különös volt ez az érdeklődés, a napi programm egy leány számára; és revette, hogy itt nem lesz nehéz elhatározását beváltani. Bizonyos tartózkodó őszinteséggel megjegyezte:

— Bocsásson meg, de igen meglepett, hogy itt a tánc és zene mellett, báli hangulatban, egy rendszeres bibliaolvasó lánnyal találkozom.

A jó csárdások mindjobban fokozták az ifjui jókedvet, felpesz-dítették azt s a test ritmikus mozgásává alakították át a víg beszédet. Sándor Júliával táncolt.

— Egy őszinte feleletet váró kérdés... Szeret táncolni?

— Szeretek — felelt Júlia —, de egyesek oly csunyán táncolnak. Épen emiatt nem szoktam gyakran járni bálókba. És sokszor oly semmiségekről beszélnek, hogy nincs kedve az embernek megszólalni sem. Olvasta a legutóbbi közlönyzámban a Bál és Baál cikket?

— Igen.

— Látja, az a tánc és a bál.

— Nem gondolja, hogy a táncot is meg lehet szentelni, az üres fecsegést is meg lehet tölteni értelmes dolgokkal? Vajjon ezt a beszélgetésünket is üresnek tartja, vagy ezt a táncot is Baálnak?

— Nem Itt úgy érzem hiányoznak a Baálok, legalább is köztünk.

— Látja, a Bál Baáljai között is lehet Jáhvét tisztelni. Ugy-e milyen különös dolog, szól a zene körülöttünk, táncolnak, táncolunk és a mi gondolataink messze járnak a báltól. És lehet így is táncolni.

Kis idő múlva abbahagyták a táncot s a társaság csendes hallgató nóták zenéje mellett beszélgetett tovább, vagy dudolta a nótát. Mindenki nagyon jól érezte magát, Zolin látszott, hogy számára egyenesen mennyország az este, mert ideáljával táncolhat és társaloghat.

Bármennyire voltak is elfoglalva a saját körük gondolataival, egy két pillantás másfelé is jutott. Különösen a mamák detektív szeme figyelt mindent s bár szomszédjukkal beszéltek, de fejfördítés nélkül, csupán szemmel, is odapillantottak a beszélgető párokra.

Rövid szünet után a keringő zenéje libbentette tovább a párokat. Sándor most Rózsikával táncolt s néhány, pár szóból álló mondat és a keringő csendes ritmusa, gondolataiban ringatta el. Szótalanná lett, csak belül a lélekben beszélt. — Az előbb lelki problémákról beszélt neki Júlia. Vannak lelki kérdései melyek oly költői rendben lehetnek a lélek asztalfiókjában, mint a diákszobák könyves polcain a könyvek. Egymás fölé vannak dobálva, sokszor még határozott formájuk sincs. Hányszor keresi az ember hosszú időn keresztül a feleletet az épen kéznél levő kérdésre és nagyon sokszor akkor találja meg, amikor nem keresi. A bibliaolvasás egyszer csak kihúzza a fiókból egy poros kérdést, leporolja és felel rá. — Gondolatai között majdnem hangosan felkiált: Istenem, mennyire nem e világban él ez a lány, mennyire a Jézus barátja, mennyire más, mint a mai leánytípus? S ez az igazi, a többi hamis... Vagy talán ez is csak állítás, a látszatra dolgozás farizeuskodása?... Az érdeklődések, nyilatkozatok csak álarcok az igazi arculat eltakarására?... Nem. Az az őszinteség mely a szavakon keresztültört, a lélek mélyéről fakadt. Az álarc nem ilyen. Itt a látszat valóság...

Csak a zene elhallgatása rebtentette fel Sándort gondolataiból. Letültek. Rózszi, Sanyi, Júlia és Zoli nem tudták valahogy megtalálni a közös érdeklődésnek örvendő társalgási témát. Beszéltek nótákról, holmi apróságokról vontatottan. Zoli áttült Rózsika mellé és így másképen alakult a társalgás. Sándor és Júlia az előbbieket folytatták. Elég forró lehetett közöttük a beszélgetés, mert kipirultak s le lehetett olvasni arcukról, hogy a lélek szentek-szentjéből feltörő őszinteséggel beszélgetnek. Figyelték is a mamák titkos szemmel, amit Sándor észrevett, de addig nem szólt, amíg Zoli meg nem jegyezte halkan:

— Ez a Sanyi igen udvarol, belepirult, úgy látszik igen jól érzi magát.

A megjegyzés nem neki szólt ugyan, de meghallotta, hogy róla van szó s Júliához fordult.

— Tekintsen körül úgy észrevétlenül, hogy figyelnek bennünket. Azt gondolják, hogy talán a legmelegebb szavakkal, bókokkal udvarolok magának, sőt talán szerelmet is vallunk. Pedig, ha hallanák beszédünket, másképen gondolkoznának.

— Igen, megéreznék ők is, hogy közöttünk van Jézus.

Pedig a két lélek valóban szerelmet vallott, de nem egymásnak, hanem egymás előtt, Jézusnak. Megvallották, hogy nagyon szeretik Jézust, most is itt érzik maguk mellett s hárman beszélgetnek

Ime, zsúrban az Úr!

Majoros I.

Könyvismertetés.

Dr. Vasady Béla: A hit misztériuma. Sárospatak 1931. 8°. 272 oldal. Nyomtatta: Kisfaludy László a ref. főiskola betűivel.

„Standard work“, nélkülözhetetlen, üttörő munka az, mely előttünk áll. Sok kérdés, kételkedés, kutatás tárgyát képezi a hit, mert minden gondolkozó embernek problémája. Érdemes vele foglalkozni, így pedig, mint Dr. Vasady teszi, nagyon is érdemes.

Az ember tudja, hogy erőtelen, gyenge. Tudja, hogy ez az élet nem az igazi, mert éppen legbenső vágyódását nem tudja kielégíteni. Hiszen mégcsak önmagát sem tudja megismerni; igazi megismerés nem „horizontális“ hanem „vertikális“ irányú lehet, mert csak Isten által látjuk meg igazi önmagunkat. De míg ide eljutunk, válságunk feloldására gondolkozási, érzelmi- és akaratil élet síkjában kísérletezünk, egész addig míg meglátjuk, hogy a válság feloldásának egyetlen (isteni) lehetősége: a váltság. Mi eszközli ezt a váltságot? A hit. De mi ez a hit? Hogyan váltódik ki? És jön sorba a felelet. „Az aktuális Isten“, „a kijelentő Isten“, „kijelentés és hit“, „történet és hit“, „szentírás és hit“, „igehirdetés és hit“... Elemzi a hitet, a kétféle hitfogalmat, felmutatja a hit negatív és pozitív oldalát, a hitet mint a Krisztussal és Istennel való életközösséget, átmegy a földi élet korlátain az eszkhatológiai jellegre mutat rá. Pereg előttünk a kérdés és felelet, hogy mi is az elhívés, hit és örökélet, a hit és birtoklás, hit és látás, hit és remény... meg, hogy a hit élteti a teológiai gondolkozást, az a hit, mely a Krisztus követésében teljesül ki. Itt találkozunk az engedelmesség, állhatatosság, hűség, szeretet, jó cselekedetek, háládatosság hithez való viszonya kérdésével is. És a végső eredmény az, hogy a hit megértése túlhaladja az emberi erőt. A hit misztérium.

Mily csodálatosan szép az az út, míg ide eljutunk. Minden kérdésen belül ott sorakoznak a nagy bölcsészek, teológusok. Káprázató az a nagy tudás, mellyel Dr. Vasady rendelkezik. Elejétől végig biztosan uralkodik problémáján és hatalmasan karolja át a témát, hogy megajándékozzon bennünket. Nem mindennapi munka ez és dicselkedve dicsekszem, hogy a „mi professzorunk“ írta. Ha nem magyar ember írta volna és nem itt jelent volna meg, le kellene fordítani. De magyar! Hála Istennek, a magyar teológiai irodalom ismét jelentősen gazdagodott. (Belső tartalmához illő a külső alak is. Szinte meglepően szép a nyomás).

Martin Miklós.

Amit most mondunk el...

A hála és köszönet örömteljes szava csendül fel ajkunkon, amikor a március idusán rendezett estélyünk elszámolásának megejtése után, kedves kötelességünket teljesítjük azok iránt, akik ünnepélyünk tekintélyes anyagi sikerét nagyértékű támogatásukkal megvalósították. Theologia Akadémiánk ifjúsága, a segítyezésben részesülő theologu-

sok nevében is, tisztelő és hálás szeretettel köszöni meg Özv. Baksy Istvánné nagytiszteletű asszonynak fáradtságot nem ismerő munkálkodását, melyet a büffé és tombolatárgyak összeállításánál kifejtteni szives volt. Hasonló tisztelettel és szeretettel köszönjük meg a Nagy tiszteletű Asszony mellett foglalatосkodó urasszonyoknak is kitűntető pártfogásukat és áldozatkész támogatásukat. Mély köszönet és hála illesse azokat a kegyes, adakozó lelkű támogatóinkat is, akik részint a büffé cikkek, részint pedig a tombolatárgyak felajánlásával és ajándékozásával karitatív munkánkban segítségünkre siettek. A büffé izletes süteményei és tortái, valamint a gazdag tombolajáték nagyértékű tárgyai biztos alapjai voltak a nemes akció sikerének — Legyen áldott az Isten, aki ez alkalommal is, cselekedeteikben bizonyágtevő szivekkel ajándékozott meg minket!

Az „Álombogárkáról,“ — mely minden este a Palika szemére száll.

Este van. Már megvacsoráztunk. Apuka sétál kint a folyosón. Anyuka varr. Én olvasok Palika lefekszik a piros diványra. Egyszer csak berepül az ablakon egy bogárka. „Álombogárka“ a neve. Körül repkedi a szobát, azután — rászáll a Palika szemére.

Palika csak néz... néz felfelé, ... egyszer csak lecsukódik a szeme. Lezárta az álombogárka.

Aludj, aludj kis Palikám, — te még nem ismered az élet gondjait, bajait; gondtalanul vigadó kisgyermek vagy. Az ajtó kinyillik, bejön Apuka. „Gyerünk lefeküdni 9 óra“ — mondta. Átme gyünk a hálószobába. Lefekszünk. Eloltjuk a lámpát, — és lassan... lassan az „Álombogárka“ lefogja a mi szemünket is.

Pósa Péter fg. II. o. t.

Édesanyám

*Drága Édesanyám kiáll az udvarra,
Néz könnyes szemekkel a messze távolba.
Sárospatak felé néz a tekintete,
Amerre a fiát tanulni elvitte.*

*És én ugyanekkor Cserépfalu felé
Nézek, hogy a szemem, majd megfájdul belé.
Oh, ha láthatnálak, én édes jó Anyám,
E kerek világnak kincséért nem adnám.*

*Ugy el el szomorít sokszor e gondolat:
Miért nem láthatom az én jó Anyámat.
És e gondolattól nem nyugtat semmi se
Csak egy: Édesanyám kicsi Imakönyve.*

*S mikor olvasom a sorokat e könyvből,
Minden bú és bánat eloszlik szivemből
S bizakodva nézek a jövő elébe,
Mikor beülhetek jó Anyám ölébe
S rá ölelhet engem dobogó szívére.*

*Pósa Péter
gimn II. o. t.*

Üzenem Én, olvassa Ön.

Aki akarja, hogy a tavasz ne lepje meg téli ruhában úgy, mint gazdát a tolvaj, mint bujdosót a szárazesti villámlás, az siessen Stern Ignác szemere-utcai úri szabóságába és rendelje meg tavasziját s egyuttal már a nyáriját is. Megrendelés végett magához is hívathatja, bár most nagyon elfoglalt. Mindenkit szeretne felöltöztetni, és pedig:

Kit köpenybe, kit kabátba,
Kit nadrágba, jó keménybe,
Kit pediglen jól kimosott,
Jól kivassalt, szűk mellénybe.

Megbízhatósága tekintetében pedig hadd álljon mellette ez a kis ornamentika:

Becsülete egy ős héber kanonika,
Kharitatív minden mozduló buzgalma,
Apokaliptika minden adott szava,
Hitelnyújtása meg eschatologia.

Akinek füle van hallja meg s értse meg!
A kiszolgálás pontos!!!

A Hittanhallgatók Egylete hálás köszönettel nyugtázza, a márc. 5 iki miskolci ünnepélyünk, továbbá a márc. 17 iki Makkai-ünnepélyünk alkalmával történt következő szíves felülfizetéseket: I., márc. 5-én Miskolcon: Szabó Barna tanár 5, Fodor György 3, Borbély Macky Emil 6, Tóth Dezső 3, Dr. Fejes Istvánné 5, N. N. 5, Domby László 2, Szémán István 2, Duszik Lajos 1, N. N.-ek 10 P. II., márc. 17 én Sárospatakon: Bernáth Aladár (Saujhely) 1, Farkasfalvi Farkas Géza (Kázsmárk) 21, Harsányi Gyula 6, Dr. Izsó Bertalan 2, Janka Károly (Cigánd) 1, Jakab András 1, Dr. Jakób Károly 1, Kolozs Richárd 2, Kovács László (Makkoshottyka) 5, Dr. Lengyel László 5, Dr. Miskey István 2, Molnár Gyula (Saujhely) 2, Murin Miklós 1, Nádházy Bertalan (Diósgyőr-Vasgyár) 1, N. N. 1, Orbán István 1, Ujváry Dezső 4, Vargha Gábor 1 P.

Hirek.

A szülők tizezrei teljes tájékoztatlanok, hogy gyermeküket melyik internátusba, milyen tanintézetbe, milyen pályára adják? A most megjelent „Internátusok-tanintézetek tájékoztató címtára“ ebből a szempontból nélkülözhetetlen és rendkívül nagy szolgálatot tesz a szülőknek. Az ügyesen és áttekinthetően összeállított címtár-tájékoztatót válaszbélyeg beküldése ellenében *ingyen* és *bérmertve* küldi meg Erdős József hirdetési irodája, Budapest, VI. Terézkörut 35.

Köszönettel nyugtázzuk a következő előfizetéseket: Bartha Gyula (Sajókaza) 7 P. Lajos Bözsike (Sajóhely) 6 P. Bertók Béla (Munkács) Nádházy Bertalan (Diósgyőr-Vasgyár) Rácz Lajos (Bpest) 5—5 P. Janka Károly (Cigánd) Okruczky Tamás (Bpest), Németh Gábor (Kispest). Thuróczy Endre (Josvafő) Takács Mihály (Felsőábrány), Ka-

zinczy Gábor (Debrecen), Faragó György (Nagyrosvágy) 4—4 P. Illyés Bertalan (Miskolc), Verebélyi Dezső (Bodrogsemlén), Urbán Barnabás (Sp.), Ecsedy Lajos (Sp.) Lénárth István (Nagykálló) Hazay Béla (Sp.) B. Nagy Lajos (Korlát). Kovács Zoltán (Szinpetri), Főző László (Vajdácská), Fekete István (Tiszadob), dr. Antal Géza (Pápa), Danyi József (Erdőbénye), Szabó József (Sp.) Gesztelyi Nagy Béla (Pácin), Tatár Balázs (Sarkad), Kiséry Béla (Tizzaszederkény), dr. Pallený Sándor (Bp.), Polányi Nándor (Sajókaza), Simon Sándor (Miskolc), Takács Zoltán (Sajóhely), Katona Endre (Mátyásföld), Berecz József (Sajókeresztúr), dr. Rácz Lajos (Bpest). Molnár Gyula (Sajóhely) Pap József (Tomor), 3—3 P. Szentmártoni Dániel 3 20 P. Koncz Ferenc 3 50 P. Ragályi Nellike (Nemesbikk), Kopácsy József (Miskolc), 1 50 P.

Kiadja: a főiskolai Ifjúsági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Tóth Lajos IV. é. hh.

Legszebb ajándéktárgyak nagy választékban!

Joggal mondja az angol:

'Time Is Money'

(Az idő pénz.)

FONTOS Önnek, hogy tudja a pontos időt?

Keressen fel még ma és **kérje az „én” órámat** 3 hónapi próbaidőre. Meg fog győződni arról, hogy lehet olcsón és mégis **megbízhatóan pontos órája.**

Órák, mindennemű ékszerek, dísz tárgyak, valódi ezüst evőkészletek **kedvező részletfizetési feltételek** mellett kaphatók.

Spitz Pál

órák és ékszerész, Sárospatak.

Vidékre **választékot** készséggel küldök!!

Varrógépek és eredeti **Steyer Vaf-fenrad kerékpárok** gyári raktáral

40 év óta áll fenn
id. Szepessy István

villanyerőre berendezett

sütődéje.

Sárospatak legrégebb, legkedveltebb péküzlete.

Minden nap friss

péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Fodrász-

és borbélymunkák

legpontosabban eszközölnetnek

Dobozy István

Sárospatak,

☞ a Potikaközben. ☞

a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.

Nyomtatta: Kisfaludy László a ref. főiskola betűivel Sárospatakon.